

כל הזכויות שמורות. עלמה גניהר

## "הטווס מסילואן" מאת עלמה גניהר

הוצג לראשונה בפסטיבל עכו לתיאטרון אחר סוכות 2012, בבימוים של סיני פתר וחן אלון, ובהשתתפותם של – דורי אנגל, ג'ורג' אסקנדר, דיויד בלינקה, רימא ג'וברא, פביאנה מיוחס, סמירה סרייה.

הפקה: שחר נאמן

### דמויות:

מיכאל – 28, מאבטח ממוצא רוסי.

אימאן 25 אחותה של יסמין. עובדת במכון היופי .

יסמין 18 – אחותה של אימאן, עובדת גם היא במכון היופי. רוצה ולהיות זמרת.

ג'מיל אביהן. אלמן. פצוע ברגלו השמאלית. הולך בעזרת מקל הליכה.

אמאל – אמו של תאמר. אלמנה .

תאמר – 15 בנה של אמאל, מגמגם ומוגבל שכלית. מאוהב ביסמין.

שוש – 38, רווקה, חשוכת ילדים. חיה בחדר בביתם של ג'מיל ובנותיו.

יורם – 40, יו"ר עמותת "ממלכת דוד" .

נעמה – 25. תל אביבית, נאה, תוססת.

אפרת – 40. רווקה. ארכיאולוגית העומדת בראש צוות החופרים.

בינה לבין עצמה המשפחה הפלסטינית מדברת ערבית, בינם לבין עצמם היהודים מדברים עברית. שוש דוברת ערבית ועל כן מתרגמת מערבית לעברית.

## תמונה 1 –

שעת יום. שכונת סילואן במזרח ירושלים.

אלונקה ועליה גופה מכוסה בשמיכה, מונחת בפתחו של אתר ארכיאולוגי, שגבולותיו מסומנים בסרט ועליו שלט ובו כתוב " אתר ארכיאולוגי – הכניסה אסורה".

גובל באתר, בניין מגורים מוקף גדר גבוהה וסגור בשער, שעליו יש שלט בערבית ובו כתוב: " מכון יופי".

מיכאל מאבטח, לבוש בחולצה עליו כתוב " אבטחה- עיר דוד", בחגורתו אקדח והוא חבוש בכובע מצחייה של חברת האבטחה מסתכל בשני גברים המרימים את האלונקה והולכים לעבר בניין המגורים, פותחים את הדלת ונכנסים והדלת נסגרת מאחוריהם.

זעקת יגון של אישה נשמעת.

טרטור החפירות נפסק.

מיכאל (לקהל): האמת, מטעה ומתעתעת בדיוק כמו השקר... אתה בטוח שאתה זוכר משהו אחד ופתאום אומרים לך קשקוש...הכול שטויות...לא היה ולא נברא... רגע אחד אתה בטוח שאוהבים אותך...מעריכים אותך...מכבדים...ורגע לאחר מכן זורקים עליך את כל הטינופת...תופרים לך תיק...ואתה הופך לחשוד העיקרי....למרות שלא עשית שום דבר רע לאף אחד...

אתם רוצים לדעת איך הכול התחיל?...בבקשה...תשמעו ותשפטו בעצמכם...

מיכאל:....אז ככה, הגעתי למשמרת שלי בשעה שבע בבוקר כמו בכל בוקר...אני אף פעם לא מאחר..שונא לאחר... שלא יגידו עלי הוא מאחר כי שתה כל הלילה...הבוקר התחיל רגיל.... כמו בכל בוקר, בשעה שבע ורבע אמאל יצאה לעבודה-

**אמאל, יוצאת מהבניין בעודה צועקת בערבית.**

מיכאל: וצעקה לבן שלה : תא'מר, לא תעז לברוח לי, והלכה....

**אמאל חולפת על פני מיכאל ויוצאת.**

מיכאל: בשמונה בבוקר... כמו בכל יום שלישי... אימאן יצאה לקניות.

**אימאן יוצאת מבניין המגורים בידה סל קניות.**

מיכאל: בוקר טוב אימאן...

אימאן: סבאח אל חיר יא מיכאל...

**והיא יוצאת.**

מיכאל: בשעה שמונה ועשרה שוש הגיעה, מי יודע מאיפה צצה ...

**שוש נכנסת, מתוך שטח החפירות הסגור.**

מיכאל(לשוש) כמה פעמים אמרו לך שזה אתר חפירות ולא טיילת?

שוש: נראה לך שנחמד כל פעם ללכת בסמטא הזאתי, כשהערבים מסתכלים עלייך כאילו היית חזיר?

**שוש נכנסת לבניין המגורים.**

מיכאל: בשעה שמונה וחצי ג'מיל יצא..

**ג'מיל לבוש יפה עם תיק שחור, ומקל בידו יוצא מבניין המגורים.**

מיכאל: אמרתי לו מרחבא ג'מיל... והוא לא ענה לי... אף פעם לא מדבר איתי כאילו אני מצורע או משהו...

**ג'מיל יוצא.**

מיכאל: בשעה תשע בדיוק כמו תמיד... ד"ר אפרת הגיעה ונכנסה מיד לאתר חפירות...

**אפרת הארכיאולוגית מגיעה מבחוץ והולכת בצעדים מהירים לעבר אתר החפירות.**

מיכאל: גם היא לא אמרה לי שלום, אני לא בטוח שהיא יודעת אפילו איך קוראים לי.

בשתים עשרה התחילה הפגנה שם למעלה וגם זה די רגיל... אה... בעשרה לשתים עשרה אימאן חזרה מהקניות...

**אימאן חוזרת. סלי קניות בידיה חולפת על פני מיכאל ונכנסת לבנין המגורים.**

מיכאל : ובשעה אחת יסמין יצאה...

**יסמין יוצאת בצעדים מהירים מהבניין. היא נחפזת.**

מיכאל: (ליסמין) בוקר טוב יסמין...לאן את הולכת?

יסמין: לא עניין שלך!

מיכאל: אבל אחותך כבר הייתה בקניות...

יסמין: שכחה פיתות...

מיכאל:.... והיא הלכה לה...בשעה רבע לשתיים היא חזרה עם מעטפה

**יסמין עם מצב רוח טוב, חולפת על פני מיכאל, בידיה מעטפה חומה והיא נכנסת לבניין המגורים.**

מיכאל: ...פיתות לא היו לה...

בשתיים וחצי צעקתי על אריה: (צועק בקשר) למה שוב מאחרים להביא לי אוכל? ...וגם שתייה קרה לא הביאו.. וברבע לשלוש יצאתי לסריקה ביטחונית כמו בכל יום...

**תאמר בלבוש צבעוני, עם תיק קטן עם אוזני ארנב על גבו, חולף על פני מיכאל בריצה פרועה.**

מיכאל: תאמר, אולי תחזור הביתה? אמא שלך תחזור מהעבודה ותחפש אותך...

**תאמר מצחקק, חוטף למיכאל את הכובע שלו ורץ מסביב. מיכאל הזועם רודף אחריו. תאמר נעלם ומיכאל שהתייאש מהמרדף, פונה לקהל:**

מיכאל:...אז בואו תשמעו את המשך הסיפור...ד"ר אפרת בבקשה:

## **תמונה 2**

**אפרת לבושה בבגדי עבודה, נכנסת במרץ, ונעמדת בפני הקהל.**

אפרת לקהל: צר לי..באמת צר לי..מה שקרה זו טרגדיה אישית איומה... אבל אני לא הייתי חלק מזה..פוליטיקה לא מעניינת אותי...אני פה רק כדי לשרת את המדע... כשהכל התחיל- כפסע היה ביני לבין ההוכחה שמעין בת שבע שאת שרידיו חשפתי לאחרונה הוא הוא המעיין המופיע במקרא... "ויהיה לעת הערב ויקם דוד מעל משכבו ויתהלך מעל גג בית המלך וירא אישה רוחצת מעל הגג והאישה טובת מראה מאוד...."....אחת ולתמיד יכולתי להוכיח לכל הספקנים מאונ'ת"א שממלכת דוד המפוארת אכן נטועה במרחב היהודי ההיסטורי... עבדתי מהר וקשה....בעל וילדים - ויתרתי, חופשה לא לקחתי.. אבל למרות כל המאמצים שלי, באותו יום בשעה שלוש וחצי הגיעה הצו להפסקת החפירות...

## יורם נכנס בצעדים נמרצים.

אפרת: יורם, טוב שחזרת...לפני עשר דקות...

יורם: תני לי את הצו...

## אפרת מגישה לו מסמך. הוא מעין בו במהירות.

יורם:הייתי צריך לנחש... זה ועד התושבים...וג'מיל מייצג אותם.....הוא טוען שהחפירות שלך סודקות את יסודות הבית שלו...

אפרת: יורם...אבל אתה ראית את תוואי החפירה ואשרת אותו...המהנדסים אשרו אותו...העירייה אשרה... אתה יודע שאני חייבת למהר יורם..החורף תכף מגיע..הערבים בונים כאן בלי רשיון וחוסמים לי ...ועכשיו פתאום הצו הזה?

יורם: זה קשקוש אפרת... אני הולך לטפל בזה מיד... אני לא אתן לוועד העבריינים הזה וג'מיל השקרן בראשם להרוס לנו ...

אפרת: כמה פעמים בקשתי ממך לא לערב אותי בפוליטיקה שלכם?!

יורם: תסמכי עלי שאף אחד לא יעצור לנו את החפירות...אף אחד.

אפרת:יורם,אני סומכת עליך!

יורם: כן...אבל בואי תעזרי לי קצת...אני מבקש ממך...תכיני לי תצהיר שאוכל לקחת לבית משפט ובו את טוענת שאת יכולה להוכיח מעל לכול ספק שמצאת את שרידי מעיין בת שבע מתחת לבית..ותוסיפי כמה פסוקים...תודה...

אפרת: יורם, אבל אני לא יכולה להוכיח מעל לכל ספק שמצאתי את מעיין בת שבע כי עדיין לא השלמתי את פרשנות הממצאים ואת עבודת המעבדה ...

## שוש נכנסת כפופה ומיזזעת לבושה בבגדים ארוכים וכיסוי ראש. בידה האחת ספר תפילין קטן ובשנייה כמה שקיות.

שוש: יורם טוב שחזרת.... יש לך תשובה בשבילי?

יורם:חמש דקות שוש...

שוש: אבל יורם...הבטחת לי שאיך שאתה חוזר...

יורם: בקשתי חמש דקות נכון?

## שוש מתרחקת מעט ומתיישבת.

יורם(לאפרת)...את רוצה שיעצרו לנו עכשיו את החפירות? את התרומות? שיעצרו את כול מה שהשגנו? זה מה שאת רוצה?

אפרת: יורם... אני חייבת להיות נאמנה לאמת.

יורם: יש לך מושג איזה תקדים מסוכן זה עלול להיות? אם ג'מיל יזכה בתביעה שלו, כל תושבי הכפר יגישו תביעות...אני רוצה שתביני את המצב – אם אין לי תצהיר ממך...אין לי קייס, ואם אין לי קייס אין לך איפה לחפור והמעין שלך וכל שאר השרידים הנפלאים שמחכים לך יקברו לעד...זה מה שאת רוצה?

אפרת: אבל אם הם צודקים?

יורם: מי צודקים?

אפרת: נו...ג'מיל...אם יסודות הבית שלהם באמת נסדקו והוא יתמוטט?

יורם: אפרת, הבית שלהם הוא על האדמה שלנו! עד חמש התצהיר אצלי על השולחן....שני עמודים גג...עם כמה פסוקים...זה הכול....תודה אפרת.

**אפרת יוצאת. שוש מתקרבת ליורם.**

שוש: יורם....

יורם: שוש, את ידעת שג'מיל הגיש עתירה להפסקת החפירות?

**שוש לא עונה לו.**

יורם: זה התפקיד שלך זה לדעת כל דבר שהולך אצלם...מי אומר מה למי...מי עושה מה...ולספר לי...זה היה הסיכום שלנו.

שוש: מי אמר שלא ידעתי?

יורם(כעוס) את ידעת? אז למה לעזאזל לא אמרת לי? יש לך מושג כמה זה חשוב?

שוש:למה שאני יעשה בשבילך, אם אתה לא עושה שום דבר בשבילי?

יורם: מוטב שתשאלי את עצמך מה את נותנת לירושלים.

שוש: אני את שלי נותנת ונותנת לירושלים...נמאס לי יורם! כל הזמן מבשלות לי,העשן נכנס...אין לי פרטיות..אמרת חודש חודשיים תגורי בחדר ואחר כך כל הבית של ג'מיל יהיה שלך...וכבר עבר כמעט חצי שנה...לא ככה?

יורם: שוש... הבית יהיה שלך...אל תדאגי...

שוש: לאן אני יביא את התינוק שיהיה לי,אם לא יהיה לי בית? לאן?

**יורם שותק. שוש מתקרבת אליו.**

שוש: ואתה, מה אמר לך הרב מברוקלין?

**יורם שותק.**

שוש: מה הוא אמר?

יורם: אותה תשובה..בת ישראל שאינה אשת איש לא יכולה להביא ילד מתרומת זרע...

**שוש כעושה, פונה ללכת.**

יורם: שוש...יהיה בית...יהיה תינוק...הכול יהיה...אין לך מה לדאוג..את הרי יודעת שאני תמיד משיג מה שאני רוצה...נכון?....

שוש: ...אתה אמרת לי בואי לגור כאן...אמרת שהשכינה שורה פה...שכאן אלוהים יראה אותי ואמצא את האושר שלי..אמרת או לא אמרת?

יורם: שוש, כשבאת אלי (לקהל)...כשהיא באה לכאן, היא לא ראתה את השמש מרוב דמעות...את האמונה כמעט אבדה...ותראי אותך עכשיו...כמה תקווה יש לך...

שוש: הלכה התקווה...

יורם(מרגיע)..היא תחזור...אבל שוש...אז צריכה לעזור לה...אז בבקשה ממך, את אל תורידי את העיניים שלך מהם..הכל תספרי לי..כל מה שקורה שם..מי עושה מה...מי אומר מה...הכול...

**יורם יוצא.**

שוש: אני את שלי לירושלים ברוך השם אני נותנת ונותנת

**אמאל יוצאת במרוצה מביתה. וחוצה את המבואה בדרכה החוצה, צועקת.**

אמל: תאמר...תאמר.. (פונה לשוש) שופתי תאמר?(בערבית – ראית את תאמר?)

שוש: ..לא, מא שופתו..(בערבית- לא ראיתי אותו).

(לקהל)בטח שוב תולש לטווס המסכן את הנוצות...

אמאל: לא..הו מש הונכ....(בערבית- הוא לא שם)

שוש: שוב השארת אותו בבית ולא נעלת את הדלת?

אמאל:...ברח מן ל לששובאכ...(בערבית – ברח מהחלון)

שוש: תגידי לי את, מה לא בסדר איתך? ככה מטפלים בילד? ככה שומרים עליו? תמיד רץ ממקום למקום...מזיע...משחק עם הציפור המסריחה הזאתי... אם אני הייתי אימא שלו...

### **שוש יוצאת.**

מיכאל(נכנס מדבר בקשר) אריה..גג בסדר...האתר בסדר...אני מאוד מקווה שאוכל מחכה לי בחוץ.....

אמאל: שופתי תאמר?(בערבית- ראית את תאמר)

מיכאל (לא מבין ערבית).איזה שופתי? מה שופתי? אמאל...התאמר שלך לקח לי את הכובע שאני הכי אוהב...אני רוצה שתחזירי לי אותו...

### **אמאל יוצאת.**

מיכאל: (בקשר) אריה, אני נכנס לבדוק אתר...בדיוק נכנס...אבל כשאני יוצא..שיהיה כאן כבר האוכל שלי...

### **מיכאל נכנס לאתר הארכיאולוגי.**

**נעמה, צעירה תל אביבית חמודה, בשמלה צבעונית קצרה, נכנסת. על חזה תלויה מצלמה, בלי לשים לב, היא נכנסת לשטח האתר, מתעלמת מהסרט המפריד, ומתחילה לצלם.**

מיכאל(יוצא מאתר מדבר בקשר) איפה האוכל שלי? זה לא בסדר. אני מת פה מרעב... (רואה את נעמה ונבהל) רגע רגע...מי את? איך את נכנסת?...

נעמה:(שמחה) סוף סוף מישהו פה מדבר עברית...היי...

מיכאל: מה זה? אסור להכנס ולצלם פה.

נעמה: (מתנצלת בחיוך) סליחה..

מיכאל: אתה צריכה לצאת מכאן מיד... זה אתר ארכיאולוגי...

נעמה:באמת?

מיכאל: כן כאן זה ממלכת דויד.ליתר דיוק, את עכשיו עומדת בחדר אמבטיה שלו...

נעמה: מאיפה אני משיגה אישור כזה?

מיכאל: קודם כל בבקשה לצאת מאתר.

**הוא מרים את הסרט ונעמה יוצאת מהאתר.**



מיכאל: ועכשיו, אם את רוצה לקבל אישור לצלם כאן, את צריכה לכתוב מכתב להנהלת ממלכת דוד ולהסביר למה את רוצה לצלם ואז, אם הם מקבלים את המכתב... והם לא מקבלים כל מכתב... יעשו לך ראיון... אם תעברי אותו... ולא כולם עוברים אותו, יזמינו אותך לפגישה... את תסבירי להם מי את ולמה את רוצה לצלם ורק אז הם יחליטו אם אפשר... זה עניין של שבועיים חודש עד שמקבלים אישור כזה...

נעמה: חודש? אין לי זמן... אני צריכה לצלם היום... מחר אני כבר נוסעת לוראנסי..

מיכאל: אני מצטער.. אלה ההוראות....

נעמה: תשמע... הבית הזה כאן? היה פעם של סבתא שלי... סבתא זקנה כבר וחולה ולא ממש זוכרת מי זה מי. ומה זה מה.. ואתמול כשהלכתי לבקר את אותה לפני שאני נוסעת לוראנסי, סבתא פתאום מתעוררת ומספרת לי על הבית בסילוואן בו נולדה... והכל היא זוכרת... הכל... את הרצפה המצוירת ואת החלון הגדול ממנו ראתה את כל הבוסתן. ואת המעיין... אז החלטתי ללכת ולצלם לה כמה תמונות, לפני שיהיה מאוחר מדי... תן לי חמש דקות.. אצלם שתי תמונות... לא יותר..

### פאזזה

נעמה: בבקשה?!...

מיכאל: מצטער.. אלה ההוראות.

נעמה (מפלרטטת) ואתה יודע מה? אחר כך – קפה קטן עלי..

מיכאל: קפה קטן עלי? (פונה לקהל) ..אתם שמעתם מה היא אמרה – קפה קטן עלי... תזכרו את זה. .

נעמה: איך קוראים לך?

מיכאל: מיכאל

### והיא נוגעת בידו כאילו באגביות.

נעמה מיכאל... אני נעמה....

נעמה (לקהל): מאיפה הייתי אמורה לדעת שנגיעה אחת קטנה תוביל לכל זה?....

מיכאל: בסדר... שתי תמונות וזהו... בואי...

נעמה: תודה מיכאל..

### מיכאל יוצא. נעמה נשארת.

נעמה: (לקהל) כשחזרתי עם מיכאל מהדירה שהיתה פעם של סבתא... לא היינו שם הרבה זמן...אולי רבע שעה...לא היו כל כך נחמדים אלי...אבל מה שחשוב הוא שצילמתי מה שרציתי...וכשהגעתי בחזרה לאוטו חשבתי שאני מתה...פרצו לי לרכב וגנבו לי את הכסף שהיה שם. כל הכסף שחסכתי לטיול שלי...שאלתי אנשים אם ראו משהו...אבל אף אחד לא רצה לעזור לי...אף אחד...הלכתי למשטרה...שם צחקו עלי...מה השארת כסף באוטו? את חושבת שאת בסביון? אז חזרתי לכאן... למיכאל

מיכאל: (נכנס) די...אל תבכי...אני אעזור לך.

נעמה (לקהל)...והוא היה ממש נחמד...והציע לי לדבר עם יורם..

מיכאל: אל תדאגי...יורם יכול לסדר הכול...

### יורם נכנס בעודו מדבר בטלפון הנייד. הוא עצבני אבל עצור.

יורם: אני רוצה להבין איך זה שהשר מבטיח לי לפני חודשיים שהכול יהיה בסדר ופתאום יש לי צו להפסקת חפירות?

מיכאל: ...יורם ברוכים הבאים...איך היה באמריקה?

יורם: (בטלפון) לא אכפת לי מי..העיקר שיבטלו את העתירה הזו וכמה שיותר מהר... לא מעניין אותי איך.....הוא השר האחראי...

מיכאל: סליחה...יורם...

יורם: מיכאל..אני מבקש לא להפריע לי..(בטלפון) אז שיעשה רגע הפסקה...זה דחוף...

מיכאל:...יורם...זו ידידה שלי, נעמה...

יורם:...נעים מאוד...עכשיו סליחה גברתי הנחמדה..אני מאוד עסוק...

מיכאל:..... פרצו לה לרכב...לקחו הרבה כסף...

יורם: (בטלפון) אז תגידי לו שיתפנה עכשיו...זה דחוף!

מיכאל: יורם...בבקשה..זו נעמה הידידה שלי...

יורם(מתרגז) מיכאל! שקט כבר.

מיכאל: סליחה יורם...(לנעמה)עכשיו זה לא זמן טוב...בואי...נלך....

## הם מתחילים ללכת ואז נעמה מתחרטת וחוזרת ופונה ליורם.

נעמה: ...אדוני... בבקשה... כל מה שרציתי זה להביא לסבתא שלי כמה תמונות מהבית שבו גדלה... ומאז שבאתי לכאן... רק צרות יש לי...

**יורם מיד מבין מה היא אומרת, ומתפנה אליה.**

יורם: פה גדלה? באיזה בית היא גדלה?

מיכאל: של ג'מיל... המכון יופי... אבל זה לא חשוב..מה שחשוב זה גנבו לה את הכסף מהאוטו ואני חשבת...

יורם: הבית של ג'מיל היה הבית של סבתא שלך?

נעמה: כן..מזמן..ואז הם עזבו ו...

מיכאל: גנבו לה... היא עבדה מאוד קשה בשביל הכסף שלה...שנתיים הייתה מלצרית...

יורם(למיכאל) אני לא מבין..היא באה אומרת לך שהבית של ג'מיל היה הבית של סבתא שלה ואתה לא מתקשר אלי מיד לספר לי?

## **מיכאל משפיל את עיניו.**

יורם: נעמה? יש לך מסמכים?

נעמה:יש לי כל מיני ניירות שסבתא נתנה לי..

יורם: מה השם של הסבתא?

נעמה: מרים לוי...

יורם: אני מבין...וסבתא רוצה שאני אשיב לכם את הבית?

נעמה: לא לא ...סבתא לא רוצה את הבית..היא מכרה אותו מזמן...סבתא רק בקשה שאצלם לה את הבית... צילמתי...ואז חזרתי לחניון...ואני רואה שהחלון שבור...וכל הכסף שלי. נגנב...כל מה שחשכתי לטיול שלי... ומיכאל אמר שאתה מנהל פה הכול ואולי תוכל לעזור לי למצוא אותו...

יורם: קודם כל נעמה... אל תבכי...יהיה בסדר... (מצלצל) אריה, אתה רואה את החניון במצלמה 5 נכון?...(בטלפון) תבדוק לי בהקלטה מה קרה שם החל משלוש...אני מחכה...

## **שלושתם ממתינים. אמאל נכנסת.**

מיכאל: לכי מכאן..רוח מן הון(בערבית-לכי מכאן)....אסור להיכנס לכאן...

יורם: מיכאל...אל תצעק עליה...כן אמאל..במה אני יכול לעזור לך?

אמאל: אדון פלד... ת'אמר נעלם לי. אולי אתה יכול להתקשר בשבילי לחברים שלך מהמשטרה? אני דואגת לו...

יורם: שוב ברח לך? מה יהיה?

### **אמאל לא עונה.**

יורם: תראי אמאל...יש לי חבר טוב...קבלן...בונה בניין חדש בבית צאפאפא, תעזבי את החירבה שלך פה...ואני מסדר לך שם דירה חדשה.

אמאל: אתה יכול להתקשר בשבילי לחברים שלך?

יורם: ונותן לך כסף לבית ספר מיוחד, בשביל הילד...(היא שותקת). ואם יקרה לך משהו חס וחלילה... מי ידאג לילד? אמאל...שבוע אני נותן לך... ההצעה הזו לא תחזור...

נעמה(לוחשת) מיכאל, מה עם הכסף שלי?

מיכאל: ששש...

אמאל: בבקשה מר פלד...אני מאוד דואגת לתאמר.

יורם: לא רוצה לא צריך... (חוזר לטלפון) כן..אריה..אני מקשיב..

### **אמאל מביטה בו ביאוש ויוצאת.**

יורם: (בטלפון) כן אריה...תודה... (סוגר את הטלפון- לנעמה) אז ככה...בשעה ארבע ורבע רואים במצלמה מישהו זורק אבן על חלון הרכב שלך..שובר אותו...לוקח תיק קטן ובורח...

נעמה: אז מה עושים עכשיו?

יורם: נמצא מי זה...הכול יהיה בסדר...אל תדאגי...

יורם(לקהל) נכון, מה שקרה כאן באותו יום..היה אירוע מצער .. מצער מאד....(למיכאל) אה מיכאל...קח אותה פנימה בבקשה...תודה. (מיכאל ונעמה יוצאים. יורם ממשיך לדבר לקהל) אבל למרות מה שנדמה לכם הוא לא היה אירוע תמים אלא חלק ממזימה אלימה ומתוכננת היטב של תושבי הכפר. שגורמים קיצוניים ביותר מממנים אותם וכל מה שהם רוצים זה לפגוע במפעל המפואר שלנו....לו ידעתם כמה אני עייף כבר מהמלחמות איתם...מהבירוקרטיה...מהתורמים הקמצנים, מכל האידיויטים בעירייה...בממשלה....אבל למרות הכול אני ממשיך ... כי אני יודע שביום בו

יתאחדו כל אויבינו כדי לחסל אותנו - חיל האוויר, הצבא, אפילו הכור בדימונה לא ישמרו עלינו...מה שישמור עלינו יהיה הזיכרון היהודי...הוא בעל הבית על האדמה הזו..ואני המאבטח שלו ובגלל זה אתם משלמים לי משכורת...נעים מאוד יורם פלד המאבטח של הזיכרון היהודי...

**ג'מיל :** (נכנס מדבר לקהל) שלום לכם, מרחבא...אז אתם בטח מאמינים למה שספרו לכם...דברו יפה...בשפה שלכם...צחקתם...אווירה נעימה...אבל אתם יודעים מה? שקרו לכם... אני רוצה שתשמעו את הצד השני של הסיפור..את האמת...בבקשה...הבנות שלי יספרו לכן הכול... תפדלו..

### **תמונה 3 – בנין המגורים - מכון היופי**

**(יסמין אימאן וג'מיל מדברים ביניהם ערבית. התרגום נעשה ע"י שוש המאזינה להם ללא ידיעתם ומדווחת ליורם בעברית.)**

יסמין ואחותה אימאן נמצאות במכון היופי. יסמין לבושה בשמלה צבעונית ויפה ושרה לעצמה ונעה בחן רב בעודה מסדרת את המכון.

אימאן: (לקהל) באותו היום בשעה שלוש וחצי יסמין ואני טפלנו בשכנה... ובדיוק אז אבא נכנס...

גמיל(נכנס בהתרגשות): יסמין, אימאן..

אימאן: אבא ... מה קרה?

ג'מיל:..הצלחנו...הוצאנו נגדם צו זמני להפסקת החפירות... העו"ד שלנו אמר שזה תקדים...ואם נצליח, כל תושבי הכפר יגישו עתירות וההשתלטות המטורפת שלהם על הבתים שלנו תיפסק...

**קולה של שוש:** אחת שתיים...יורם, זאת שוש...אתה שומע אותי? ... אז ככה...האבא חוזר הבית מבסוט עד השמיים בגלל שהצליח לעצור את החפירות...

אימאן: אבל אבא, אתה יודע שהם מחפשים אותך... הם רק מחכים שתעשה טעות קטנה...ועוד פעם יתחיל הכול...אבא..

שוש: אבל הגדולה לא שמחה...היא אומרת שיתנקמו בו...

ג'מיל: את תדאגי אימאן..הפעם ננצח אותם..תראי...

**הנייד שלו מצלצל. הוא עונה.**

ג'מיל: (לבנות) העורך דין מחכה לי...אני חייב לרוץ...

**יוצא**

אימאן:.....השקט הזה מפחיד אותי...

יסמין: הכול מפחיד אותך..כשחופרים מפחיד..כשמפסיקים מפחיד...פחד עושה קמטים בפנים...תראי את הפנים שלך...כולך קמטים...

**קולה של שוש:** אתה שומע יורם...הגדולה מפחדת מהשקט והקטנה אומרת לה שפחד עושה קמטים...

אימאן:..תיכף גם הפרצוף שלך יתקמט...ככה זה פה...לא הבנת? הכל הפוך.. מי שחי מת..מי שמת, חי ומדבר בקולי קולות.

**קולה של שוש:** הגדולה אומרת לקטנה פה הכול הפוך...מי שחי מת ומי שמת חי ומדבר בקולי קולות

יסמין: לי לא יהיו קמטים כי אני לא אגור כאן...

אימאן: (בלגלוג) כן בטח כי תגורי בפריז ותהיי זמרת מפורסמת...איזה טיפשה..את חושבת שלי לא היתה פריז משלי? ולאמא לא הייתה פריז משלה? ופריז שם, ואנחנו פה...

**קולה של שוש:** הן מדברות על פריז... הקטנה אומרת שהיא נוסעת לפריז ובגלל זה לא יהיו לה קמטים...והגדולה אומרת לה : את חושבת שלי אין לי פריז משלי? ולאמא שלנו לא הייתה פריז משלה? ופריז שם, ואנחנו פה...

אימאן: (לקהל) כשסיימנו את הטיפול, השכנה אמרה כל הכבוד לאבא שלך שנלחם כמו נמר, שלמה לנו והלכה...

**היא מנופפת בשער של עשרים שקל.**

אימאן: עשרים שקל זה לא הרבה אבל מזה אנחנו חיים פה...

**יסמין חוטפת לה את הכסף. אימאן רודפת אחריה. יסמין רצה ומכניסה את הכסף לתוך החזייה שלה.**

אימאן: תני לי...זה כסף לבית...

יסמין: בית בית....הכל נתתי לבית ועכשיו אני צריכה קצת לעצמי...

**יסמין מתעייפת ועוצרת.**

אימאן: אבא ייקח ממך.

יסמין:אם תקחו לי את הכסף....איך אסע לפריז?

**קולה של שוש:** אז ככה יורם, הקטנה רוצה את הכסף כי אחרת היא לא תוכל לנסוע לפריז שלה..הגדולה לא רוצה לתת לה למה האבא שלהם לא עובד ואין להם כסף...

אימאן: איזה פריז בראש שלך?...עכשיו תנקי את הבלאגן...

**אימאן יוצאת עם המגבות.** יסמין רוצה להחביא את הכספה אבל דלת חדרה של שוש נפתחת והיא יוצאת. בידה גליל נייר טואלט. יסמין רואה את שוש רוצה מהר לכיוון השירותים, שוש מנסה להשיג אותה אבל יסמין זריזה ממנה, ונכנסת לשירותים וסוגרת את הדלת אחריה. שוש הנזעמת דופקת בכוח על דלת השירותים הנעולה.

שוש: תצאי תכף ומיד חוצפנית קטנה...

קולה של יסמין:תעשי באמבטיה

שוש: תעשי את באמבטייה....

קולה יסמין: אני אצא שאת תפסיקי לרגל אחרינו...

שוש: אני יודעת שנכנסת סתם כדי להרגיז...תמיד את נכנסת בשבע וחצי ובתשע בערב...בארבע את אף פעם לא עושה...

קולה של יסמין: אז היום אני עושה בארבע...

שוש: (לקהל).. עשה לי רעל בנשמה לריב כל היום....הרבה כסף יורם הציע להם כדי שיעזבו והאבא לא רצה גרוש...גרוש לא רצה...חבל אם היה לוקח את הכסף והולך, לא היה קורה כלום לאף אחד.. ואני אמרתי יורם, איך הבית יהיה שלי אם הוא לא מסכים ללכת מפה? ויורם אמר לי בעזרת השם תסמכי עלי ותראי איך אני הופך הכול - מה שמתחת יהיה מעל ומה שמעל יהיה מתחת... (צועקת) צאי כבר....

**אימאן נכנסת.**

אימאן: מה הצעקות?

שוש: תגידי לאחותן שלך שתצא תיכף ומיד מהבית שימוש...

אימאן: (בערבית) יסמין תצאי כבר...

**נשמעים מים זורמים.**

אימאן: הנה גברת שוש...בבקשה...היא יוצאת...

שוש: תודה רבה לך... את נחמדה...לא כמו האחות שלך...

**יסמין יוצאת עם חיוך.**

שוש: ניקית אחרייך?

יסמין: מה נראה לך שאני משאירה שם בכוונה כמוך?

**שוש נכנסת לשירותים נועלת אחריה. נשמעת אנחת רווחה.**

אימאן: (זועמת) מה את עושה לי עכשיו צרות איתה, לא מספיק יש לי?

יסמין: מה את מדברת אליה יפה? אומרת לה גברת שוש בבקשה.....?

אימאן (לקהל) יסמין לא הבינה כמה האישה הזו מסוכנת...אם היתה מקשיבה לי שום דבר לא היה קורה...במקום לעזור לי עם הבית...עם העסק...עם האבא שנלחם כל הזמן...היא רצתה לעזוב הכול ולהשאיר אותי כאן לבד: האישה של אבא שלי...

**שוש יוצאת מהשירותים.**

שוש: ואל תשכחי שבשמונה וחצי אני מתקלחת.

**שוש יוצאת. אימאן לוקחת תיק, שמה על עצמה מטפחת ראש.**

אימאן(ליסמין) תסדרי פה.

**אימאן יוצאת.**

יסמין: (לקהל) אם הייתי יודעת מה יקרה בגלל הכסף שחסכתי, לא הייתי מעזה לחלום...

**יסמין הולכת למחבוא הכסף שלה, מוציאה מעטפה וסופרת כמה יש לה.****דפיקה בדלת. יסמין מיד מחביאה את המעטפה עם הכסף.**

יסמין: מן? (בערבית – מי?)

קולו של מיכאל: יסמין תפתחי לי...

יסמין: לא פותחת... אבא שלי לא פה.

קולו של מיכאל: יסמין אל תשחקי איתי משחקים...תפתחי!

קולה של נעמה: אני נעמה... נעים מאוד...מצטערת שאני מפריעה...רק רוצה לצלם כאן כמה תמונות בשביל הסבתא שלי..מיכאל אמר שזה בסדר...

יסמין: אתם לא יכולים להיכנס עכשיו.



## פאזזה. היא לא פותחת.

קולו של מיכאל. יש לך שיעור מוסיקה בארבע וחצי נכון? איך תצאי אם השער יהיה נעול? (הוא צוחק) ואיך תחזרי הביתה?

### יסמין במצוקה, ופותחת את הדלת. מיכאל ונעמה נכנסים.

נעמה: (לקהל) לו הייתה מקשיבה לי. הייתה מבינה שלא באתי לחפש צרות... שתיים שלוש תמונות ושלוש על ישראל... וואוו... (נעה בחלל מבלי שהוזמנה ומתחילה לצלם) כמה יפה פה... בדיוק כמו שסבתא אמרה... איזה חלל... איזה חלונות גדולים...

### יסמין נעמדת מול המצלמה ומסתירה לנעמה.

נעמה: (למיכאל) למה היא עושה את זה? היא רוצה שאני אצלם אותה? נחמד... בואי.. את מדברת עברית נכון? תעמדי כאן... ליד החלון... יש אור מצוין ואני אצלם אותך...

יסמין: זה הבית שלי ולא הבית שלו... תלכי מכאן....

נעמה: מיכאל... מה נעשה?

מיכאל: יסמין בואי רגע בבקשה... אני רוצה לדבר איתך.

יסמין: קודם תצאו מהבית שלי אחר כך נדבר...

מיכאל: את רוצה שאני אספר לאבא שלך שבשבוע שעבר הלכת לחנות צילום ועשית תמונות פספורט? את אולי מתכוננת לנסוע לחו"ל?

יסמין: זה לא ענייניך.

מיכאל: נכון מאוד... אבל אולי זה העניין של אבא שלך?

יסמין: שתי תמונות, ואתה וזאתי עפים מפה...

מיכאל: דברי יפה (לנעמה) צלמי כמה שבא לך....

### נעמה מחכה. יסמין זזה. נעמה מתקרבת לחלון.

נעמה: מיכאל... מוזר... אני לא רואה כאן אף בוסתן ושום מעיין... רק חיילים, בתים הרוסים ודגלים (למיכאל) אולי זה לא הבית הנכון?

מיכאל: זה הבית הנכון... אבל כבר אין בוסתן... עברו הרבה שנים... כשתבואי עוד שנה שנתיים תראי איזה יופי יהיה כאן- אפילו בית אחד לא יהיה פה....

..ישתלו עצים...יעשו מפל מים נחמד...יהיו פרחים בכל הצבעים..גן עדן יהיה פה.

אימאן(נכנסת) מה זה? מה אתם עושים כאן? (צועקת על יסמין בערבית) מה נתת להם להיכנס שאבא לא פה? איפה השכל שלך?

### **כולם נבהלים קצת מכניסתה של אימאן.**

נעמה: אני רק צילמתי כאן כמה תמונות בשביל סבתא שלי...זהו גמרתי...תודה מיכאל. ....תודה ..אני חייבת לרוץ..יש לי טיסה לוראנסי על הבוקר...אז (מנופפת לשלום) מרחבא ...

### **נעמה יוצאת.**

מיכאל: חכי...נעמה...מה עם הקפה הקטן שהבטחת לי?

נעמה: לא הבטחתי...אמרתי אולי...(לקהל) זוכרים שאמרתי אולי?

### **והיא יוצאת. מיכאל מתבונן אחריה בצער.**

### **יסמין מצחקקת.**

מיכאל: שלא תעזי לצחוק עלי...

### **יסמין צוחקת דווקא.**

מיכאל (מתכעס - ליסמין): זהו...את הבאת את זה על עצמך...השער לא יפתח היום. ואתן לא תוכלו לצאת.

אימאן(למיכאל) מיכאל...אתה בטח רעב...

מיכאל: כן...קצת...

### **אימאן מביאה מהמטבח סיר עם אוכל ופותחת את המכסה. מיכאל מתפתה, ומתקרב.**

מיכאל: מה, רק מוג'דרה? אין עוף?

אימאן: אני אביא עוף

מיכאל: עם תבלינים כאלו כן?

אימאן: כן.

מיכאל: וקפה קטן?

אימאן: השער יהיה פתוח?

מיכאל: ומעמול?

**אימאן ממנהנת. מיכאל יוצא.**

אימאן (כועסת על יסמין): את סתומה? למה הכנסת אותם?

יסמין: הרוסי אמר שלא יתן לי לצאת ואני חייבת לצאת לשיעור מוסיקה שלי.

**קולו של ג'מיל נשמע.**

**קולה של שוש:** אז הגדולה כועסת על הקטנה שהכניסה את מיכאל ואת החתיכה שלו...

**ג'מיל נכנס**

ג'מיל: ...אני מבקש שלא תצאו עכשיו החוצה..... יש בלגן.. הם שמעו על העתירה שלנו והביאו את משמר הגבול....ואני לא רוצה שתסתבכו...

יסמין: אבל אבא... יש לי שיעור מוסיקה.

**קולה של שוש:** הקטנה רוצה לצאת מהבית לשיעור מוסיקה שלה והוא לא מרשה לה לצאת בגלל כל החיילים שמסתובבים בחוץ...

ג'מיל: את לא יוצאת עכשיו..אני הולך לנוח קצת.

יסמין: אבא..אני חייבת...

**קולה של שוש :** : אבל הקטנה מתעקשת

ג'מיל: אני אמרתי לא!...

**והוא הולך לחדרו.**

**יסמין מביטה באחותה , לוקחת את התיק שלה ויוצאת מהבית.**

ג'מיל (חוזר – לאימאן) היא יצאה?

**אימאן מהנהנת.**

ג'מיל: (**לקהל**) אני זוכר את היום שבו נכנסו אלינו החיילים הביתה...וחיטטו בכל מקום והשפילו אותי לפני הבנות שלי....אני זוכר את המבט שלהן אחרי שהחייל ירה לי ברגל ואני נפלתי...הן רחמו עלי... באותו הרגע הרשתי כמו אבא שעשוי מנייר.. (לאימאן) את יודעת איפה היא שמה את הכסף שלה?

**אימאן מהנהנת.**

ג'מיל: תני לי אותו.

**אימאן הולכת למחבוא של יסמין. מוציאה את המעטפה עם הכסף ונותנת  
לאביה.**

ג'מיל: תבינו, הייתי חייב ללמד אותה לקח....

**הוא מחביא את המעטפה בכיס הז'קט ויוצא.**

**אימאן לאט לאט משילה את בגדיה, עד שהיא נשארת בבגדים קצרים  
ופרובוקטיבים, ושרה:**

**הראפ של אימאן;**

לזכור, דבר לא לשכוח

רעש, מהומה, פחד, כח

למרוח בעדנות צלקת הניתוח

ניחוח אשה וקפה של בוקר

בוקר טוב שהפך לחושך בין רגע

נפש תמות ונפש תשאר ללא פגע

ומה היה אפשר לעשות ולא לעשות שהכותרת תהיה אחרת

נותרת בלי תשובות מנסה להזכיר, שהכתובת תמיד הייתה על הקיר

ותזכרי כמאן.....לחבק אותך...

לזכור את האלוהים מפחד הגיהנום

לזכור אתמול, מחר והיום

לכבס, לגהץ, לבשל, לטאטא מתחת לשטיח

לנקות ולמרק את כל מה שמסריח

ריח אמא ובית חמים ונעים

לזכור את מה שסבא אמר לפני שנים

הטורקים הלכו והאנגלים

ואלה גם לא יהיו שונים

להיות בפנים או בחוץ

חזק או רצוץ

מלוכלך או רחוץ

אכפתי או לא שם קצוץ

לרוץ, לרוץ, לרוץ

לכל דבר יש מחיר

ומה שלא נוח אפשר לזרוק לפיר

לחפור עמוק ורחוק

להסתיר, להסתיר, להסתיר

ולהמשיך לשיר.

ותזכרי כמאן....

**יסמין נכנסת. רואה את אימאן. אימאן נבוכה מאוד, מרימה את בגדיה,  
ונמלטת לחדר השני. יסמין מחפשת את הכסף שלה ולא מוצאת.**

יסמין: אימאן לקחת את הכסף שלי?

קולה של אימאן: לא נגעת בכסף שלך...

יסמין: אני לא מאמינה לך...תביאי לי...תביאי לי את הכסף שלי

קולה של אימאן: עזבי אותי...

יסמין: זה אבא לקח? ...איפה הוא שם את הכסף שלי אימאן? איפה הוא שם?

קולה של אימאן: לא יודעת...

**יסמין מחפשת אבל לא מוצאת. מתיישבת וממררת בבכי. תאמר נכנס,  
מתקרב אליה בצווחות וקפיצות. ביד שלו נוצת טווס.**

יסמין: לך מפה... (הוא לא הולך) לך אמרתי...

**הוא שם לה נוצה של טווס בשיער. שואל בתנועות למה היא עצובה)**

יסמין: אבא לקח לי את כל הכסף שחסכתי לנסיעה לפריז...

**תאמר מביט בה. רץ ומחפש את הכסף בכל מקום. לא מוצא. עוצר, מביט  
ביסמין ומתחיל לגמגם במהירות.**

יסמין: תאמר, אני לא מבינה מה אתה אומר..(תאמר יוצא) תאמר..לאן אתה הולך?

**הוא יוצא .**

קולו של יורם: שוש, מה אמרת לי על הכסף?

יסמין: (לקהל) אני לא בקשתי מתאמר שיפרוץ לרכב ויגנוב כסף בשבילי...בחיים לא הייתי מבקשת דבר כזה....

קולה של שוש: אמרתי שהאבא לקח את הכסף שהבת שלו חסכה לפריז.

אימאן: (נכנסת בלבושה הרגיל) לא מקנאה עשיתי את זה.....רציתי לשמור עליה...

**אימאן יוצאת.**

יסמין: (לקהל) זה לא היה תפקיד שלי לדאוג לו....היא האימא שלו לא אני...

**יסמין יוצאת.**

קולו של יורם: אבל איפה הוא שם אותו?

קולה של שוש: אמרתי לך ... אצלו בכיס ..ויורם...אני עושה בשבילך מה שאתה רוצה..אתה דואג לענינים שלי?

קולו של יורם : בטח שוש בטח....

## תמונה 4

**אפרת נכנסת למכון היופי.**

אפרת: (לקהל) בסביבות השעה חמש וחצי הגעתי לבית ג'מיל כדי לשוחח איתו. לו היה מקשיב לי, מתחשב..מבין אותי, כל העניין היה נפתר והאסון הנורא הזה לא היה קורה. אתם מבינים, אני אדם שמאמין בדיאלוג...בשיח..אלימות זו לא השפה שלי. ..אמרתי לו( **ג'מיל נכנס – אפרת פונה אליו**):...ג'מיל ...אני לא מנהלת מלחמה נגדך...נהפוך הוא...

**ג'מיל מנסה לענות לה אבל היא חותכת אותו.**

אפרת: תקשיב לי...זה חשוב...אני ממש לא רוצה שהבית שלכם יתמוטט או משהו...

ג'מיל:..אז למה...

אפרת: בכירי המהנדסים בארץ אשרו את תווי החפירה ג'מיל... אבל אני לא כנסת לזה... יש כאן ממצאים חשובים מאוד... באמת... ממצאים שעשויים לשפוך אור אחר על ההיסטוריה היהודית.. ממצאים ש...

ג'מיל: אתם ...

אפרת: (חותכת אותו) אני זה לא אתם... תשים רגע בצד את המלחמות שלך עם יורם... אני אשת מדע ג'מיל ופוליטיקה זה לא העסק שלי... יש לי בקשה אליך... תקשיב לי... אני מבקשת שתקפיא את העתירה שלך לשבועיים...

ג'מיל: את חושבת...

אפרת: (חותכת אותו) ואני אנצל את הזמן ואאמת את הגילויים שלי!

ג'מיל: אז מה אני ...

אפרת: (חותכת אותו) אתה לא מקשיב לי ג'מיל... יש לך מושג מה ערך הממצאים שלי? הרי מדובר בתגלית אדירה... בעלת ערך אוניברסאלי... כאן נמצא ערש התרבות האנושית... זה הרבה מעבר לסכסוך מקומי כזה או אחר...

ג'מיל: יורם שלח אותך אלי...

אפרת: מה פתאום, חס וחלילה.. נהפוך הוא... הוא רצה שאני אחתום לו על התצהיר לבית המשפט ואני לא חתמתי ...

ג'מיל: תצהיר? איזה תצהיר?

אפרת: הוא צריך ממני תצהיר לבית משפט שאומר שאני מצאתי את מעיין בת שבע, מתחת לבית שלך... אבל אני עדיין לא בטוחה בזה... אז לא נתתי לו...

ג'מיל: תראי.. אני מוכן לעכב את הצו בשבועיים בתנאי שתכתבי לי תצהיר שאת לא בטוחה שמצאת את בור בת שבע מתחת לבית שלי... ואני אקח את זה לבית משפט...

אפרת:... אבל אז... אם תזכה בעתירה, מה יהיה על הממצאים שלי?

ג'מיל: תגידי, את לא רואה מה נעשה סביבך? את לא רואה שבית אחרי בית נהרס פה? את לא רואה שהחיילים שלכם התיישבו לנו על גגות הבתים? את הכספים שהממשלה שלך מוציאה על החפירות האלו? את לא רואה שאנחנו משלמים ארנונה לעירייה כאילו אנחנו גרים בקיסריה ולא בחירבה? שאין כאן מגרש משחקים אחד לילדים... שאף אחד לא אוסף את הזבל? שכל שני וחמישי זורקים אותנו לכלא כדי להשתיק אותנו? משהו את רואה? או כמו חפרפרת אמיתית גם את עיוורת. הא?

## פאזזה

ג'מיל: (באירוניה) אז מה גברת חופרת... התחרטת? בכל זאת רוצה לחפור קצת מתחת לבית שלי?

אפרת: בבקשה ... וכך הסתיים הדיאלוג בינינו... פשוט אי אפשר לדבר איתו...

## אפרת יוצאת.

ג'מיל(לקהל): פעם גרו על גג הבית שלנו זוג טווסים... הזכר היפה היה פותח ככה את הנוצות שלו ורוקד לפניה... ויום אחד הם התחילו לבנות קן ואנחנו הבנו שהיא בהריון... כשהחייילים נכנסו לכאן בפעם הראשונה... הם עלו גם לגג ופזרו גז מדמיע.. הטווסה נבהלה, וברחה... אחר כך, שאימאן עלתה על הגג לתלות כביסה, היא מצאה בקן שלהם שלוש ביצים שבורות... כל הלילה הטווס צרח... דקה לא נתן לי לישון... בבוקר עליתי למעלה ומצאתי אותו מת... כנראה מת מצער....

## יסמין נכנסת.

יסמין: אבא, תחזיר לי את הכסף שלי... בבקשה... אני חייבת לנסוע מכאן.

ג'מיל: את תקבלי את הכסף שאני אחליט ולא רגע קודם...

**והוא לוקח את תיקו ופונה לצאת. יסמין רצה אחריו.**

יסמין: אבא בבקשה...

ג'מיל: את תלמדי לציית לאבא שלך...

**הוא טורק את הדלת.**

יסמין (לקהל) כבר שהייתי בת 10 אמרתי לאבא, אלוהים לא נתן לי קול יפה כדי לשיר לאבנים... אני אסע לפריז ואשיר וכל העולם ישמע אותי, ואבא אמר..למה שלא תשירי פה בכפר, לנו? ואמרתי לו כאן בכפר כולם אומרים שקט יסמין... יש מלחמה... במקום להגיד- שקט מלחמה- יסמין שרה עכשיו...

ידעתי שאני מוכרחה לברוח מכאן....

**תאמר נכנס נרגש. מוריד מגבו את התיק, מוציא חבילת שטרות ומראה לה.**

יסמין: זה הכסף שלי? ...

**תאמר מהנהן. רץ עם הכסף היא רודפת אחריו בכל החדר.**

יסמין: תן לי את הכסף שלי... לפני שאבא חוזר...



**תאמר מנופף בידיו, מצביע על לבו, פורש ידיים. עושה לב באצבעות שלו.**

יסמין: אתה אוהב אותי?

**הוא צוחק.**

יסמין: אם אתה אוהב אותי, תביא את הכסף תאמר.

**הוא מניד בראשו בשלילה. אוחז בידה. מדבר במהירות עם המון תנועות ידיים.**

יסמין: לבוא איתי לפריז? אתה רוצה לבוא איתי לפריז? אי אפשר, תאמר.

**היא מנסה שוב לחטוף ממנו את הכסף ושוב הוא בורח.**

יסמין: בסדר תאמר....אתה יכול לבוא איתי... (הוא שמח) תן לי עכשיו את הכסף...

**תאמר נותן לה את הכסף. היא מביטה בשטרות.**

יסמין: (לקהל) ראיתי שזה לא היה הכסף שלי.. לי היו שטרות קטנים...ואלו היו שטרות של מאתיים...אמרתי לו..קח את זה תאמר, זה לא הכסף שלי...אבל הוא התעקש..

**תאמר מנופף בידיו ולא מוכן לקחת את הכסף. יסמן מהרהרת ואז מחליטה:**

יסמין: תאמר, לך תארוז מזוודה...תחכה לי למטה עוד חצי שעה...טוב?

**תאמר השמח מהנהגן. יסמין יוצאת. שוש נכנסת. רואה את תאמר.**

שוש: תאמר...תאמר חמוד שלי...רוצה תפוח?

**תאמר לרגע מהסס אחר כך לוקח את התפוח ובורח. שוש מביטה מסביב, שמה את האוזניות ומדברת-**

שוש: אתה שומע יורם...הילד בא...והוא הביא ליסמין כסף...מאיפה הביא אני לא יודעת...אבל הוא מוכן לתת לה רק בתנאי שהיא תיקח אותו איתה לפריז...אז היא אמרה לו טוב..אקח אותך...

**יסמין נכנסת עם מזוודה. חולפת על פני שוש, ויוצאת.**

שוש: (לקהל) והיא שיקרה לו...

**מיכאל נכנס.**

מיכאל: בכל פעם שאני נכנס לפה, אני חושב מה יורם היה אומר אם היה יודע שאני משתמש...כי יורם בחיים לא היה הולך לשירותים שלהם...בחיים לא...אבל מצד שני הוא לא תקוע כל היום בלי מזגן ובלי שירותים ובלי שתייה קרה...לא...לירם יש תנאים...נוסע לאמריקה..למשרד ראש הממשלה...אוכל במסעדות הכי טובות...זה לא שאני מקנא...יורם הרוויח את שלו בעשר אצבעות...אבל גם לי לפעמים מתחשק לא להיות זה שתמיד מתאפק...

### **מיכאל נכנס לשירותים.**

**יורם נעמה נכנסים לתוך הבית. יורם מתיישב בנוחיות. ממתין**

**ג'מיל נכנס בצליעה, איתו אימאן. ג'מיל מופתע לראותם בביתו.**

יורם: מרחבא, יא גאמיל. תעל...פות... (בערבית – שלום ג'מיל. בוא, תכנס)

ג'מיל: צאו מיד מהבית שלי.

יורם: אני מבקש לדבר יפה ובנחת...

ג'מיל: אני יודע מצויין מה אתה רוצה.

יורם: בוא תשב.

ג'מיל: הבית הזה לא יהיה לא שלך!

יורם: נו, אתה רואה שאתה לא מקשיב לי? איזה בית? מה בית? לפני שעה קלה נגנבו כל החסכונות של הבחורה הצעירה הזו מהרכב שלה..ואני יודע בביטחון שאתה גנבת את הכסף ואני מבקש תחזיר אותו מיד.

### **מיכאל יוצא מהשירותים.**

ג'מיל: אני לא גנבתי שום כסף מאף אחד..

יורם: אל לא תתנגד שמיכאל יעשה עליך חיפוש קטן...

### **ג'מיל לא מתנגד.**

יורם: מיכאל...

**מיכאל נגיש לג'מיל ומחפש עליו. מוציא מכיס הז'קט שלו מעטפה. יש בה כסף. הוא נותן אותה ליורם שנותן אותה לנעמה.**

יורם: נעמה, תספרי את הכסף בבקשה..

ג'מיל: אתם השתגעתם? זה הכסף של הבת שלי...לא שלה...

**הוא מזנק נזעם אבל לבסוף מתאפק.**

יורם: אני מבקש ג'מיל, אל תשקר לי...

נעמה: לא חשוב מר פלד...אני מוותרת על התלונה... לא חשוב העיקר שיש לי את הכסף...

ג'מיל:...אתה רוצה לגרש אותי מהבית שלי וזה לא יקרה...

יורם: הבית הזה לא שלך...ומעולם לא היה שלך... הוא של הסבתא של הבחורה הנחמדה הזו...ויש לה קושאן על הבית....

ג'מיל: חאכי פאדי... (בערבית- שטויות)

יורם: האדא מש חאכי פאדי...

ג'מיל: יש לי מסמכים על הבית הזה...סבא שלי קנה אותו מהמשפחה שלה...

יורם: אתה צריך עכשיו מעצר מנהלי בלי סוף? בתי משפט? עורכי דין? אני לא בא אליך ברע... להפך.. אם תבקש יפה, אתן לך די כסף כדי לקנות בית אחר לך ולבנות שלך...

ג'מיל: אני לא רוצה את הכסף שלך...

יורם: בינינו, בגלל העקשנות שלך אתה כבר נכה. זה כדאי?

ג'מיל: אני לא נכה בגלל העקשנות שלי...אני נכה בגלל הכדור שהחייילים שלכם ירו בי... וגם אם יתקעו לי כדור ברגל השנייה אני לא הולך מפה.

יורם: (מביט באימאן).הבנות שלך עובדות בשבילך..מפרנסות אותך, זה מכובד? תראה את הבת הגדולה שלך .. אין לה חיים...כל הזמן רצה אחריו מטפלת בך..דואגת לך...לא חבל עליה?

אימאן (מתפרצת): הבית שלנו מעניין אותך... כל מה שאתה רוצה זה להרוס אותנו ולחפור תחתיו...

ג'מיל: אימאן, שתקי!

יורם: והבת הצעירה היפה שלך? אתה יודע איפה היא מסתובבת? לקחה מונית ונסעה לה לגשר אלנבי..

ג'מיל:...שטויות. היא בשיעור מוסיקה...

יורם: (מחייך) אהה...לא ידעת? אז עשיתי לך טובה גדולה... דאגתי שיורידו אותה במחסום...

ג'מיל: איפה היא? מה עשיתם לה?

**ג'מיל מזנק על יורם. מיכאל מיד עוצר אותו בכוח. אימאן מבוהלת.**

אימאן: תעזבו את אבא שלי...תעזבו...

יורם: (משועשע)עכשיו אפשר להאשים אותך גם בתקיפה.

אימאן: לאן? לאן אתם לוקחים אותו?... (מתחננת) בבקשה בבקשה...מר פלד...אל תעשו לו כלום..הוא כבר סובל מהרגל...די...בבקשה... אבא.....

יורם: (למיכאל) קח אותו לתחנה...

**מיכאל הודף את ג'מיל החוצה, אימאן הולכת אחריהם.**

**נעמה ויורם נשארים בחדר.**

יורם: אז הנה..חזר אלייך הכסף שלך...לאן את נוסעת?

**נעמה מניחה את המעטפה עם הכסף על השולחן.**

נעמה: מר פלד.. הכסף הזה?...הוא לא שלי... לי היו שטרות של מאתיים שהוצאתי מהבנק...כאן יש רק שטרות קטנים...

יורם: אז הנה... חזר אלייך הכסף שלך... לאן את נוסעת?

נעמה(לקהל) ושוב אמרתי לו – זה לא הכסף שלי...ושוב,.... בסוף אמרתי - קודם לווראנסי לחבר שלי ואחר כך לאוסטרליה, לעבוד בעגלות...

יורם: נסיעה טובה...תעשי חיים כמו שאומרים...

נעמה: (לקהל) רק רציתי לעוף משם כבר ולשכוח מכל החרא הזה....

**היא מביטה במעטפה רגע ארוך, יורם מביט בה, ממתין. נעמה חוטפת את המעטפה ויוצאת.**

יורם: (לקבל) זהו...הכל תכף יבוא על מקומו בשלום...ואתם חברים וחברות... בעוד שנה תחזרו לפה...לא תזהו את המקום.....בבקשה צאו למרפסת...הביטו בעיר הנפלאה הזו.....ואם תפליגו על כנפי הדמיון תוכלו לראות את הגן הנפלא שיבנה פה במקום כל הבתים ההרוסים האלו...ופה...ממש משמאל....נקים מרכז מבקרים ענק...וכאן...במקום הכנסייה ושלושת הבניינים האלו...יהיה מוזיאון לתולדות ההתיישבות היהודית בעיר...אתם רואים את הדגל? מעל לכל גג בעיר יתנוסס הדגל והנפש תגאה על גדותיה.. אתם תוכלו לראות את כל ההיסטוריה שלכם פרושה לפניכם..אבן על אבן על אבן...

**מיכאל נכנס.**

מיכאל (לקהל): אבל זהו עדיין לא סופו של הסיפור.. עוד קצת יש... ממש קצת.

### **תמונה 5 –**

#### **אמאל, ג'מיל ויסמין מדברים בערבית.**

**תאמר עומד עם מזוודה וממתין.**

**שוש נכנסת ורואה אותו עומד לבד.**

שוש: תאמר...מה זה המזוודה הזו? (תאמר ממלמל) אתה חושב שיסמין מחכה לך? לא חמוד שלי...היא כבר מזמן הלכה לה לפריז שלה... (תאמר מוחה) אל תבכה...הכל יהיה בסדר..אני תמיד ישאר איתך...ידאג לך....יאכיל אותך.....כדאי לך...בוא... אתה תהיה מלך אצלי...דוד המלך אתה תהיה....

**אמאל נכנסת, רואה את בנה בזרועותיה של שוש .**

אמאל: עזבי את הילד שלי...עזבי אותו....

**אמאל מתנפלת על בנה בחיבוקים ונשיקות ומכות. היא בוכה. הוא בוכה.**

אמאל: חלאס...נלך מפה...שלא תמות לי כמו אבא שלך...יהיה לנו בית חדש...בית ספר חדש...לב שלי...עיניים שלי...אין לי חיים בלעדך...

**תאמר נמלט ממנה. היא צועקת אחריו, בוכה.**

שוש: איזה מין אמא את? כל הזמן הוא הולך לך לאבוד... אצלי יהיה לו הכול...הכל יהיה לו..(לקהל) יום יבוא והיום קרוב מאוד וארמון דוד המלך ירד אלינו מלמעלה...ודוד המלך ישב על כס הזהב...והמוני משרתים כושים ינופפו עליו במניפות שעשויות מנוצות בת יענה.... וכולם ישתחוו אפיים ארצה ויגידו לו מלכנו...חזרת אלינו... הגיעו ימות המשיח...

**יסמין מגיעה עם המזוודה. רואה את אמל –**

אמאל: הכול בגללך...הכל...

**ג'מיל ומיכאל יוצאים מהבניין. ג'מיל רואה את יסמין עם המזוודה.**

ג'מיל (למיכאל) תן לי לדבר רגע עם הבת שלי.

**מיכאל מרפה ממנו, אבל עומד על המשמר. ג'מיל מדבר עם בתו:**

ג'מיל: אני רוצה שתלכי מפה...מהר...לכי לך...תברחי....אין זמן... רוצי...

**יורם נכנס.**

ג'מיל: רוצי...

**יסמין מביטה בו וממהרת החוצה. יורם חוסם אותה.**

יורם: היא לא הולכת לשום מקום ג'מיל...

**גמיל מביט בו ואז בבת אחת דוחף את מיכאל, מכה ודוחף את יורם בכוח. יורם נופל. ג'מיל תופס את יסמין ורץ החוצה.**

יורם: מיכאל...תעצור אותו

**מיכאל שולף את אקדחו מכוון לג'מיל.**

**כולם קופאים במקומם:**

**אימאן יוצאת מהבית – שרה :**

לעצור הכל! לעצור הכל!

אולי הפעם זה לא יקרה.

אולי הכדור לא יפגע במקרה.

כדור שיוצא לדרך לא יוכל לעצור,

לא יחזור לאחור או יקפא בקור.

הוא לא, לא יחמול או יטמון את ראשו בחול.

לעצור הכל

לעצור!!!

**תאמר נכנס, מיכאל יורה. תאמר נפגע ונופל מת. טווס צורח.**

**אמאל רוכנת על גופתו של בנה.**

**יסמין מגיעה בריצה. כל הדמויות קופאות במקומן.**